

23 Agosto, 2024

CRÍTICA
XAVIER
PASET

El Jardí de les Delícies

Freiburger Barockorchester

Festival de Torroella de Montgrí

Noes podia demanar més: gran orquestra i magnífic solista amb un fortepiano de somni. Aquest seria el resum però resulta que amb aquests músics no pararia d'explicar per quins motius repre-

Roger Lleixà / Festival de Torroella

El concert de Freiburger Barockorchester i Kristian Bezuidenhout, a l'Espai Ter.

senten el millor del panorama musical -i des de fa molt temps. Bezuidenhout és avui un dels millors especialistes en l'obra per tecla de W. A. Mozart. Ha enregistrat tota l'obra per a piano sol amb un èxit excepcional. A Torroella tenia per davant el concert per a piano número 29 i el monumental *Jeune homme* que és el concert número 9. El primer no havia de representar-li cap repte, però el segon ja és una altra cosa. L'envergadura d'aquest concert de 1777, quan el de Salzburg només tenia 21 anys, és important i Bezuidenhout el va resoldre amb una sufcincia aclaparadora. El que més m'agrada del seu pianisme és que, a diferència de la gran ma-

joria d'intèrprets, no accentua els caràcters. No aprofita el dramatism ni el caràcter juganer mozartian per fer-ne un lluïment, i no em semblaria gens malament que ho fes, perquè aquestes obres molt presumiblement es van escriure en aquesta línia però mai sabrem fins a quin punt.

Tanmateix, Bezuidenhout és un sort de contenció, però alhora té també un esclat molt especial encara que sembli contradictori. Segurament, evitar els focs d'artifici li dona aquest equilibri tan especial. No és tan trepidant i no engresca el públic però guanya amb profunditat. Els temps tampoc són extraordinàriament

ràpids per poder guanyar espectacularitat. L'*andantino* del concert número 9 va ser un regal memorable. El fortepiano construït pel mestre nordamericà Paul MacNulty seguint el model històric del constructor Walter & Sohn de 1805 val a dir que hi ajuda moltíssim i és una autèntica obra d'art. Tot i que funcionen molt bé amb pianos moderns, cada vegada prefereixo els instruments d'època per la seva poètica i perquè diria que la música funciona molt millor.

L'altra peça indispensable és l'orquestra de Friburg de Brisgòvia, als peus de la Selva Negra, que és una de les millors orquestres amb què es pugui somniar. És una formació amb una sonoritat immillorable, ampla i generosa, i sobretot amb una dicció que extreu el més mínim detall de les obres. Especialment, en la breu simfonia del fill petit de Bach, Johann Cristian, és on vam poder apreciar la meravella que suposa tenir uns músics com aquests. El diàleg entre els primers i els segons violins va ser admirable amb unes cordes baixes generoses i ben compactades i encara cal afegir -hi la secció dels vents amb uns oboès, trompes, traverso i fagot de primer nivell. La flautista va tenir un paper extraordinari, però també cal destacar la sonoritat impagable de les trompes. Es va notar el compromís i les ganes de defensar les partitures en tot moment, en un diàleg de gran calat musical. Era com trobar-se enmig del Jardí de les Delícies. ■